

DUMINECA

Organul Vicariatului Episcopal gr. cat. român din Maramureș

Biuroul de distribuire: Librăria Asociațiunii Sighet, Piața Unirei No. 25

Apare în fiecare Dumineca.

Prețul unui exemplar: 1 Leu

„Unde este comoara voastră, acolo va fi și inima voastră!” (Mat. 6, 21).

Omul, între altele, se deosebește de animale și prin aceea că este ființă strângătoare. Nici o altă ființă nu adună și nu păstrează lucrurile de care are nevoie, decât numai omul. Și de ce este mai înaintat un om, de aceea vor fi mai de preț lucrurile pe care le adună. Așa oamenii sălbatici, cași copiii, adună și păstrează cu mare grijă tot felul de lucruri sclipitoare, lucruri care sună și-l fac mai „țanțoș,” încât aceștia pentru câteva mărgelile de sticlă sclipitoare și-ar da orice altă comoară, chiar soția și copiii.

Oamenii mai înaintați însă în cultură adună de acele lucruri, din care au mai mare folos, sau care sunt într'adevăr frumoase. Și aici sunt însă deosebiri căci unii își află fericirea în adunarea de moșii, alții adunând bani, alții adunând tablouri și lucruri frumoase, alții cărți, alții știință șcl. Dar am putea să punem întrebarea, dacă vre unul dintre aceștia aceea comoară o adună, care trebuie să o adune un om? Răspunsul îl vom avea, dacă vom căuta gândul cu care adunăm aceste comori. Căci dacă gândul nostru este îndreptat spre a aduna comori pentru *sfătoșenie*, am muncit în zadar și pentru pierirea sufletului nostru. Dacă ne îmbogățim cu gândul ca să ne desfătăm în desfătări păcătoase din avuția noastră, pentru chinurile vecinice am lucrat. Tocmai învățătura, cea mai mare și mai frumoasă bogăție, dacă se adună cu gânduri de mărire și de păcat, este otravă pentru sufletul nostru, căci ucide viața cea

de veci. Numai comorile câștigate cu gândul ca să-l preamărim pe Dumnezeu prin întrebuințarea acestora, ori să alinăm durerile celorce plâng, ori să ajutăm stăpânirea adevărului și a binelui și a frumosului în lume, sunt comori care aduc binecuvântare și nu pierire. Să ne sune în urechi totdeauna vorbele spuse celor 350 de milioane de credincioși de către Preafericitul Părinte Papa Piu XI. și împrăștiate peste tot rotogolul pământului prin radio, că bogații sunt numai vistierii lumii, cari aceste avuții trebuie să le folosească pentru binele neamului omenesc. Altcum numai cu greu, ca funea corăbiei prin urechile acului, va intra în împărăția cerului.

Să așezăm dară comorile noastre, fie ele aur, fie moșii, fie sănătate, fie familie, fie știință la picioarele tronului Dumnezeesc, pentru a împlini poruncile, căci unde este comoara noastră acolo este și inima noastră și unde este Dumnezeu și gândurile Lui, acolo este locul nostru, dacă vrem să fim oameni și moștenitori ai împărăției Celei cerești.

Să iertăm greșilor noștri!

Porunca cea dintâie și cea mai mare ne îndatorește a iubi pe Dumnezeu preste toate, iar a doua, asemenea celei dintâi ne poruncește să iubim pe deaproapele nostru ca pe noi înșine.

Iubirea de-apropelui culminează în iubirea vrășmașului.

Deci trebuie să iubim pe vrășmașii noștri având să iertăm celor, cari ne-au greșit, căci numai astfel putem să nădăjduim, că și Dumnezeu ne va ierta. „Și ne iartă nouă.

păcatele noastre precum și noi iertăm greșiților noștri.”

„Așa dară, de aduci darul tău la altar, și acolo îți vei aduce aminte, că fratele tău are ceva împotriva ta, lasă darul tău înaintea altarului și mergi de te împacă întâi cu fratele tău și atunci vino și adă darul tău.” (Mat. 5, 23—24).

„Cel, care nu vrea a se împăca numai de cât cu vrăjmașul său, înzadar va aștepta ca Dumnezeu să-i fie milostiv.” „Și cât de ușor este a ierta! Nu trebuie la aceasta să faci drum lung, nu bani, nu vorbe, nu dojeana, ajunge numai să vrei, și iertarea-gata.” (Sf. Ioan gură de aur.) „Dacă tu nu ierți vrăjmașului tău și totuși îți ceri iertare de la Dumnezeu, să știi, că nu zici rugăciune ci îți silești blăstăm asupra ta când spui: „*Tatăl nostru... și ne iartă păcatele noastre precum și noi iertăm greșiților noștri.*” (sf. Atanaziu.)

Împăratul Marc Antoniu așătat fiind de prietini săi, pentru a se răzbuna împotriva lui Avidiu Casin, care voia să-i ia tronul, văzând pildele iubirei de-aproapelui arătate de Creștini, a dat prietinelor săi următorul răspuns: „N'am să-mi răsbun asupra lui Avidiu, dimpotriva îi dau iertare, pentru că un împărat nu poate să facă un lucru mai dumnezeesc, decât când dă iertare celor cari i-au greșit. Prin astfel de fapte se face tot mai asemenea lui Dumnezeu.”

Ioan Cvalbertus, un tiner nobil italian ardea de dorul răzbunării de a pedepsi pe ucigașul fratelui său. Spre aceasta de altcum era așătat și de tatăl său. Într'o atare stare sufletească s'a întâlnit odată cu ucigașul. Locul singuratic, calea strâmtă și adâncă părea a-i favoriza faptul. Își ridică pumnul pentru a-l doborî. În aceasta clipă nefericitul ucigaș în lipsă de arme, își pune mâinile pe piept, cade la picioarele lui Ioan și să roagă astfel: „În numele Aceluia, care astăzi (a fost chiar Vinerea mare) a murit pentru noi pe cruce, rogu-te fii milostiv mie!” Ioan îmblânzit de aceste cuvinte, îmbrățișează la peptul său pe ucigaș și din inimă îl iartă.

Aron Reschid, fiul unui emir arab, s'a căit tatălui său în contra unui om, care a grăit de rău pe mamă sa, cerând aspră pedeapsă în contra-i pentru defaimarea mamei sale, care l-a născut. „O fiul meu — răspunse tatăl — în acest mod, tu ai defaima și mai mult pe mamă ta, căci ar putea să se

creadă despre ea, că nu te-a învățat a ierta vrăjmașilor tăi.”

Dacă albinda își răzbună și împunge, din asta pricină trebuie să moară. Dacă nu vrei să ajungi la aceasta soarte, fii pururea iertător.

Insecta, ce roade lemnul, are un corp foarte moale și totuși e în stare să găurească și cel mai tare lemn. Asemenea și noi prin iertare putem să învingem și pe cel mai neîmpăcat dușman. (Ven. Beda).

Se spune despre elefant, că fie ori cât de turbat, dacă vede o turmă de oi, numai decât îi trece mânia. Omule! Dacă te cuprinde mânia față de-aproapele tău privește în sufletul tău spre dumnezeiescul Miel nevinovat, care și pentru vrăjmași s'a rugat, — te vei îmblânzi numai de cât.

Renunțarea.

Arta vieții constă în deprinderea de a renunța (a abzice). Căci toată viața noastră este șirul neîntrerupt al jertfelor și cine nu se obișnuiește să le aducă aceste jertfe cu zâmbet pe buze, în întreaga viața lui va umbla plângând, căci jertfele — vrem ori nu vrem, — tot trebuie să le aducem. Dumnezeu așa a conceput destinul oamenilor, că nimeni nu poate fi scutit de jertfe, care îl fac să renunțe la cele mai multe dintre dorințele și plăcerile sale.

Știm, că cu toții am fost crescuți prin jertfele părinților noștri. Soții își aduc jertfe reciproce, zilnic ne jertfim pentru chemarea noastră. Ne jertfim ca membrii familiei, ca fiii bisericii, ca membrii unei societăți, ca membrii unei corporații. Și nimic mare nu se poate înființa fără renunțări, fără jertfe. Și omul, în aparență cel mai egoist, își aduce jertfa sa, când renunță la societatea semenilor săi, și zgârcitul jertfește patimei sale, când renunță la îndestulirea lipsurilor cele mai principale.

Arta de a trăi ne învață ca să ne jertfim de bună voie, — știind, că jertfa e neînălăturabilă în viața noastră, — să facem așa, ca renunțarea să ne devie a doua natură. Decât să-mi ia ceva, viața, mai bine nu-mi trebuie! Să obișnuim deja copilul cel mic, ca să știe a renunța la o prăjitură, la un joc, la o plimbare. Noi avem un exemplu foarte frumos în viața lui Hristos, care a

fost plină de renunțare, aceasta este exemplul exemplelor, ce în toate momentele ei, să fie pusă înaintea ochilor copilului și din care să-și scoată tăria necesară, totdeauna când îi vine greu să se jertfească.

Să știe deja copilul, că nici un scop, nu se poate ajunge fără renunțări, și că noi, dacă împrejurările ne pretind, trebuie să renunțăm la toate, ca scopul nostru să rămână strălucitor în depărtare, neprihănit de noroiul pământului și ca să ne putem apropia după posibilitățile omenești de acest scop. Numai la scopul nostru nu trebuie să renunțăm! La lucruri secundare să renunțăm cu bucurie. Care este scopul unei persoane creștine catolice? Știm cu toții. În serviciul acestui scop nici o jertfă, nici o renunțare nu e prea mare.

Dr. Irina Berinde.

Cea dintăiu vorbire a Capului Bisericii lui Hristos, trimisă lumii întregi prin Radio.

Joi 12 Febr. la ora 6 s'a produs o întâmplare însemnată pentru lumea întreagă. Sfinția Sa Papa dela Roma, urmașul apostolului Petru și capul văzut al Bisericii lui Hristos și al Bisericii noastre Sfinte, pe minunata undă a Radio-ului și-a trimis lumii întregi binecuvântarea sa.

Cu acest prilej toate stațiunile de Radiofonie din Italia, și din mai multe țări, au trimis în lumea întreagă vorba Preasfântului Părinte

Prilej pentru această vorbire l-a dat Sfântului Părinte întâmplarea, că pe aniversarea a noua a încoronării sale, cel mai mare inginer din lume, acela care a descoperit minunatele unde ce cu iuțala fulgerului trimit vorba către toate vânturile, Marconi a gătat și a dat pentru întrebuintare Sfântului Părinte stațiunea de emisie radiofonică din Vatican, care începând din ziua de azi va duce în toată lumea poruncile, îndemnulurile și învățăturile Sfintei Biserici, păstrate și apărate de Capul ei văzut.

Primul cuvânt, spus în radio în limba latinească, în limba străveche a noastră, a românilor de către Preasfântul Părinte,

după cum am putut să-l prindem noi, și trimis lumii întregi ca să-l audă și să-l soarbă, este pe scurt următorul:

Preasfântul Părinte ca urmaș al apostolilor vrea să-i vorbească lumii întregi. Vrea să vestească mărirea lui Dumnezeu în lumea întreagă. Ca urmaș al apostolilor, salută pe arhierii, pe cardinalii, pe episcopii, pe preoții Bisericii. Li roagă să rămână toți aceștia pe locul lor ca stâlpi și apărători ai credinței.

Călugărilor și călugărițelor, ca fiilor și fiicelor sale, le trimite cuvânt ca să păstreze regula ordinului lor, să-și iubească chemarea, misionarilor le vestește că și înja că sunt aleși de Dumnezeu să le dea tărie în împlinirea grelelor lor datorințe.

Se îndreptează către mireni pe cari îi îndeamnă să lucreze împreună cu preoții cași ordinioară, ca fiii Bisericii să fie poporul ales. Bunătatea, fidelitatea lor să fie lauda lor înaintea lumii întregi.

li salută și pe aceia cari nu sunt în sinul bisericii. Se roagă zilnic pentru ei ca să fie un păstor și una turmă.

Se îndreaptă către cărmuitorii popoarelor ca să fie cu dreptate față de supușii lor.

Bogaților le aduce aminte că ei sunt vistierii lumii a căroră datorie este să ajute oamenilor, făcând binele, căci altcum vor cădea în osânda bogatului din Evanghelie. Săracii să un se rușineze de starea lor, ci să vadă ca pildă sărăcia lui Isus Hristos.

Muncitorii și patronii să trăiască în înțelegere, cei ce dau de lucru oamenilor să le dea și plată prin care să nu-și vrea numai binele lor, ci și binele lumii.

Ca urmaș al apostolilor în inima sa îi primește pe toți, ca și Isus care pe toți îi cheamă la sine: „veniți la mine toți ceice sunteți îngreunați și amăriți că eu vă voi mângăia pe voi!”

Trimite, acum mai întâiu, de odată lumii întregi, „orbi et urbi” binecuvântarea sa apostolică.

După vorbire aceasta Sfântul Părinte a trecut la sala Academiei de Vatican, unde îl primește președintele aceleia, marele învățat, părintele călugăr Jean Francesco, care, salutând pe Sfântul Părinte, îl roagă să-l primească de membru al Academiei pe inginerul Marconi.

Răspunde Marconi, adânc mișcat pentru prezența Sfântului Părinte.

Sfântul Părinte spune că ce mult va câștiga Academia, sporindu-și membrii cu Marconi. Îi mulțumește președintelui, le mulțumește tuturor. Se bucură de minunatul aparat (aparatul de emisiune) care funcționează atât de bine. Așa vede că aceasta este creațiunea cea mai de frunte, coroana creațiunilor lui Marconi. Această operă va fi centrul religiosității și va servi mărirea lui Dumnezeu și mântuirea sufletelor.

Mulțumind muncitorilor, trimite încă odată tuturor binecuvântarea sa.

* * *

Nu se poate vedea înainte ce urmări însemnate va avea pentru lumea întreagă ridicarea acestei stațiuni de emisiune. Glasul Părintelui de bună seamă va străbate totdeauna mângăietor și învățător peste lumea întreagă. Dușmanii Bisericii vor crâșca în dinți, văzând în genunchi cerând binecuvântare — înaintea acestui preot, — pe gloriile științei și țările cele mai înaintate, înăbușind glasul aparatelor lor de emisiune (cum s'a întâmplat azi), ca lumea întreagă să poată auzi glasul Aceluia care de Hristos este pus, păstor al lumii întregi.

Dare de seama.

(Continuare din No. 40—930)

Pentru procurarea vestmintelor bisericesti, pe seama Bisericii din Sighet, s'au mai primit următoarele oferte benevole:

Dela Tecla Marcu	1000	Lei
" vād. Ioan Marincean	100	"
" Ioan Ștefan brigadir silv	150	"
" Ioan Mihalyi	100	"
" George Hotea	50	"

la olalta: 1.400 Lei

Colecta de mai n'ainte: 10.030 "

Suma totală: 11.430 Lei

adeca unsprezece mii patru sute și treizeci Lei.

Aducem mulțumită călduroasă binefăcătorilor marinișoși și rugăm și pe alții credincioși să aibă bunăvoință a ne sprijini și mai de parte întru ajungerea scopului.

Sighet, la 17 Febr. 1931.

Oficiul parohial.

Posta administrațiunii. Aducem cele mai profunde mulțumiri Exc. Sale In. Preasfințitului Domn Arhiepiscop al Oradei Dr. Valeriu Tr. Frențiu pentru grațiosul dar. de 500 Lei trimis în sprijinul revistei noastre.

Ordin ministerial privitor la colonizări.

Copie. Ministerul Agriculturii și Domeniilor Oficiul Național al Colonizării Nr. 3553. 5 Februarie 1931.

Domnule Prefect.

Suntem sesizați că anumiți intermediari veroși se ocupă cu întocmirea actelor în vederea colonizărilor, cu scopul vădit, de a-și creia, prin aceasta o sursă de venituri. Vă rugăm a aduce la cunoștința populației din jud. Dvs., că solicitanții la colonizare, urmează a se adresa numai Oficiului Agricol (Consilierului Agricol) al jud. Dvs., care este la dispoziția fiecăruia pentru orice lămuriri și unde i se va da concursul pentru întocmirea actelor necesare. Vă rugăm de asemenea a da ordine în consecință organelor Dvs., pentru luarea măsurilor menite să stârpească din timp acest nou soi de intermediari, cari compromit opera de colonizare.

Director General: N. Indescifrabil Subdirector General: Indescifrabil.

Sighet, la 13 Februarie 1931.

Pentru conformitate: Indescifrabil.

Calendar săptămânal.

22—28 Februarie 1931.

- 22. Dumineca lăsat. de brânză. (Ev. Mat. 6, 14.)
- 23. Luni. M. Policarp † 169
- 24. Marți. Aflarea cap. Sf. Ioan Bot.
- 25. Mercuri. P. Tanasie †. 806.
- 26. Joi. P. Porfirie †. 421
- 27. Vineri. P. Procopie †. 741.
- 28. Sâmbătă P. Vasilie

